

τὸν 81ον· συγχρόνως δὲ ἐπισκέπτεται τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Γροιλανδίας τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Koldewey γερμανικὸν πλοῖον *Germania*. Εἶτα (τῷ 1872) ἡ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν κ. Payer καὶ Weyprecht αὐστριακὴ ἀποστολὴ διὰ τοῦ Tegethoff ἀνακαλύπτει τὴν γῆν τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ (terre de François-Joseph), ἥτις ἀποτελεῖ σύμπλεγμα νήσων ἔχον ἑκταδὶν ἰσὺν πρὸς τὴν Σπιτζβέργην, βορειότερον δὲ ἐκείνης κειμένων· τέλος ὁ ἄγγλος πλοίαρχος Nares καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀξιώματικοὶ διερευνῶσι τὸ δυτικὸν τῆς Γῆς τοῦ Grant (Terrede Grant) καὶ ἀφικνοῦνται εἰς πλάτος 83° 20' 26'', ἀφίνοντες οὕτω μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πόλου τὸ ἐλάχιστον διάστημα τῶν 150 λευγῶν, ἐνῶ χρόνῳ ὁ θανὸς καθηγητῆς Nordenskiöld ἀποδιόζεται εἰς Ἰαπωνίαν παραπλεύσας τὰς ῥωσικὰς καὶ σιδηρικὰς ἀκτὰς, ἀποδεικνύων οὕτω θριαμβευτικῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου. ἦν ἐκ προτέρων εἶχεν ἀναγγεῖλαι.

Ἐκ τῆς ἐν οὕτω γενικαῖς γραμμαῖς γενομένης ἀνωτέρω ἀναγραφῆς τῶν σημαντικωτέρων μεταξὺ τῶν προγενεστέρων πρὸς τὰς πολικὰς χώρας ἐκδρομῶν, ἐξάγεται τὸ γενικὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ οἰονεὶ κατὰ κτησὶς αὐτῇ τοῦ πόλου, ἐνεργουμένη εἴτε διὰ τῶν δυτικῶν παραλίῶν τῆς Γροιλανδίας, διὰ τοῦ Smith-Sound, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς μέχρι τῶν βορείων τῆς Σπιτζβέργης ἀκτῶν, ἀπεδείχθη ἀνέφικτος ἔνεκα τῆς βεβαιωθείσης ὑπάρξεως ἰσχυρῶν θαλασσίων ῥευμάτων, ἅτινα, ἐκ τῶν περὶ τὸν πόλον θαλασσίων πρὸςέρχοντα, παραπλεύουσι τὴν Γροιλανδίαν καὶ συννενοῦνται μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ῥευμάτων, ἐνῶ, τοῦναντίον, ἡ τοιαύτη τῶν πλωτῶν ἐκ πάγου νήσων πρὸς νότον μετακινήσιν οὐδόλως ὑψίσταται ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Σπιτζβέργης καὶ τῆς νέας Ζημβίας περιλαμβανομένῳ τμήματι τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ, ὡς ἐβεβαίωσε τοῦτο ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη αὐστριακὴ ἐκδρομὴ τοῦ Tegethoff, ὅπερ ἐγκλεισθὲν ἐντὸς τῶν πάγων τῶν ἀνακαλυφθεισῶν χωρῶν τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ συνετρίβη, τὸ δὲ πλῆρωμα αὐτοῦ μόλις ἐσώθη διὰ δεξιᾶς υποχωρήσεως ἐπὶ τῶν πλωτῶν νήσων, παραφερομένων ὑπὸ τῶν ῥευμάτων οὐχὶ πρὸς νότον, ἀλλὰ πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν καὶ τὸ βορειοδυτικόν.

Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ ἄλλων προσεχῶς λεπτομερέστερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. de Nordling γενομένης τῆς γεωγραφικῆς Ἑταιρίᾳ τῶν Παρισίων ἐκθέσεως τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου καὶ ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, συνάγεται ὅτι αὕτη διήρηται εἰς τρεῖς ἀτράκτους: τὸν δυτικόν, τὸν κεντρικόν καὶ τὸν ἀνατολικόν. Ἀπὸ τοῦδε ὁ χρόνος τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ τοῦ Γρενουησίου (Greenwich) ἐγένετο ἀποδεκτὸς ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, τῇ Ὀλλανδίᾳ καὶ τῇ Βελγικῇ· ἀπὸ δὲ τῆς 1 ἀπριλίου (ν. ἡμ.) εὐρίσκειται ἐν χρήσει ἐν Σουηδίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστροουγγαρίᾳ, Βοσνίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ἐπεψηφίσθη δὲ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Δανιμαρκίᾳ ὁ χρόνος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, χρόνος κατὰ 1 ὥραν προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησίου· τέλος χρόνος τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, χρόνος προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησίου κατὰ 2 ὥρας εἴτε ὁ τῆς Ρωσίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Ρωμυλίας μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν Γαλλίᾳ εὐρίσκειται εἰσέτι ἐν χρήσει

διὰ μὲν τοὺς σιδηροδρόμους ὁ χρόνος τῆς Ρουάν, διὰ δὲ τὸν πολιτικὸν βίον ὁ χρόνος τῶν Παρισίων.

Ἀγγέλλεται ἐκ Βελγίου ὅτι ὑπὲρ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων γενήσεται τὴν 23^{ην} μαΐου 1894 ἐν Ἀμβέρσῃ παγκόσμιος ἐκθεσις, διαρκέσουσα ἐπὶ 6 μῆνας. Ἡ ἐκθεσις αἵτη ἐπεκταθήσεται ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν προϊόντων, ἰδιαιτέρων δὲ φροντίδων ἀντικείμενα ἔσονται τὰ ναυτικὰ, ἀποικιακὰ καὶ ἀγροικιακὰ τμήματα.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Φρούνη Phryné, κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις δύο ἐπὶ Augé de Lassus καὶ Camille Saint-Saëns. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Οὐ μόνον τραγωδίαί τῶν γάλλων κλασικῶν ποιητῶν ἐλληνικὴν ἔχουσαι ὑπόθεσιν καὶ κατὰ τὰ ἀρχαῖα πρότυπα συντεταγμέναι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν παρισίων θεάτρων συχνότατα ἀναδιδύσκονται, ἀλλὰ καὶ νέα ἔργα τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος ἔχοντα οὐχὶ σπανίως διδάσκονται. Οὕτω μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους εἰλημμένην κωμωδίαν *Λυσιστράτην* ἐδιδάχθη ἄρτι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Κωμικοῦ-Μελωδράματος (Opéra-Comique) νέον ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς γαλάτου μουσουργοῦ Camille Saint-Saëns, κωμικὸν μελόδραμα δίπρακτον, φέρον ἐπὶ κεφαλῇς τὸ ὄνομα τῆς περιφήμου ἑταίρας τῆς ἀρχαιότητος *Φρούνης*.

Phryné qui vend à tout homme, en tout lieu, son amour qui fait honte et fait horreur !...

Ὑπόθεσιν δὲ τὸ ἔμμετρον δράμα, ὅπερ ὀφείλεται τῷ κ. L. Augé de Lassus, ἔχει τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας ταύτης, ἑταίρας, ἥς τὸ κάλλος ἦν τοιοῦτον ὥστε πρὸ αὐτοῦ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθής. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἡλιασταὶ ἐθαμβώθησαν ὑπ' αὐτοῦ, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Φρούνη κατηγορεύθη ὡς ἀσεβῆς, κωμάσα ἀναιδῶς, κοινοῦ θεοῦ εἰσηγήτρια, θιάσους ἀνδρῶν ἐκθέσμιος καὶ γυναικῶν συναγαγοῦσα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συνήγορος αὐτῆς ῥήτωρ Ὑπερείδης ἀγορεύων κατενόησεν ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐδὲν ἥνιον, οἱ δὲ δικασταὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἔμελλον νὰ καταδικάσωσιν αὐτήν, παρουσιάσας αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ δικαστηρίου καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στήνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογηκοὺς οἰκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπεργαστότερος δεισιδαιμονῆσαι τ' ἐποίησε τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ὑποψίτην καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης ἐλέφ χρησαμένους μὴ ἀποκτείνειν. Τούτου ἔνεκα μετὰ ταῦτα ἐθεσπίσθη μὴ κρίνεσθαι βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορούμενην. Ὅτι δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦν πλαστικόν, μάλιστα ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις, δεικνυσι καὶ τούδε· ὅτι ὁ μὲν Πραξιτέλης ἀγάλματα ἐποίησε οὕτω τὸ τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης καὶ τὸ τοῦ Ἐρωτος, ὦν τὸ μὲν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐξ ὀρειχάλκου ἐπιχρῦσθαι ἀνάθημα ἦν τῶν Δελφῶν, τῷ δὲ ἐκ μαρμάρου τοῖς συμπατριώταις αὐτῆς, τοῖς τιμῶσι μάλιστα τὸν Ἐρωτα θεοπνεῦσιν, προέφυσται, τὴν Φρούνην πρότυπα ἔχον-

τα. Καὶ ὁ Ἀπελλῆς δὲ γράψας Ἀναδυομένην Ἀφροδίτην τὴν Φρύνην πρότυπον ἔλαβεν, ἰδὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ λουτροῦ ἀναδυομένην. Ἀλλ' ὅτι καὶ πονηρὰ ἦν ἀποδείκνυσθαι τὸ ἐπόμενον γεγονός, οὐ μυσίαν ποιεῖται ὁ Πανδανίας (ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, XX)· αἰτησαμένης αὐτῆς παρὰ τοῦ Πραξιτέλους ἔργον τι αὐτοῦ, οὗτος ὑποσχέθη μὲν αὐτῇ δωρῆσθαι τὸ κάλλιστον, οὐδαμῶς ὅμως ἠθέλει νὰ εἴπῃ ποῖον ἦτο τὸ κάλλιστον. Ὅπως μάθῃ τοῦτο ἡ Φρύνη, διέταξεν οἰκετὴν αὐτῆς ἵνα, καθ' ἣν ὥραν παρ' αὐτῇ εὐρίσκετο ὁ Πραξιτέλης, εἴπῃ ὅτι πυρκαϊὰ ἐξεράγῃ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ. Τούτου γενομένου, ὁ Πραξιτέλης ἀμέσως ὤρμησεν ἔξω, τρέχων ὅπως σώσῃ τοῦλάχιστον τὸν Σάτυρον καὶ τὸν Ἐρωτα, ἀπελπιζόμενος εἰ αὐτοὺς ἡ φλόξ ἐπέλαβεν, ἀλλ' ἡ Φρύνη ἐκέλευεν αὐτὸν νὰ μένῃ, διότι τὸ πᾶν ἐγένετο ὅπως ὁμολογῆσθαι οὗτος τὰ κάλλιστα ὧν ἐποίησε.

Τὰ θέλγητρα δ' αὐτῆς καὶ τὴν πονηρίαν ἅμα φανεροῦσι καὶ τὸ δῶμα τοῦ κ. Λάσδου. Αἶρεται ἡ αὐλαία καὶ ἡ σκηνὴ παρίστανσι πλατεῖαν τῶν Ἀθηνῶν ἐν ἣ ἡ οἰκία τῆς Φρύνης. Ἐν αὐτῇ ὁ λαὸς ψάλλει τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἄρχοντος Δικηφίλου, ἐγείρων αὐτῷ ἅμα τὴν προτομὴν αὐτοῦ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς παραδειγματικῆς εὐσεβείας, διαγωγῆς καθόλου καὶ αὐστηρότητος τῶν ἠθῶν. Ἡ τελετὴ δ' αὕτη διεξάγεται πρὸ τοῦ Δικηφίλου αὐτοῦ οὐχὶ ἀπληθαγμένην εἰρωνείας. Ἡ καταφανὴς ἀλαζονία τοῦ ἄρχοντος καὶ ἡ στάσις τῶν δύο παρόντων δημάρχων, ὧν ὁ εἰς ὠνομάζετο Κυναλῶπης, σημαίνουν ὅτι ὁ Δικηφίλος ἦτο ὑποκριτής, εἶδος Ταρτούφου. Ἐπιτροπος τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Νικίου εὖρε, μέσον ὅπως μὴδέποτε δῶ αὐτῷ λόγον τῆς ἐπιτροπείας αὐτοῦ, ἐπιτυχὼν ἐν ὀνόματι τῶν δανειστῶν τοῦ νέου ἀπόφασιν δικαστικὴν κατ' αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ρίψῃ αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὅτε ἠγείρετο ἡ προτομὴ τοῦ ἀξιολύτου τούτου ἄρχοντος καὶ ὁ λαὸς ἐστεφεν αὐτήν, προσέρχονται δοῦλοι τῆς Φρύνης φέροντες ἄνθη ὅπως στολίσωσι τὴν οἰκίαν αὐτῆς πρὸς σκανδαλισμὸν τοῦ ἄρχοντος, ὁστὶς ἐκραξὺν: «Ἡ Φρύνη, πάντοτε ἡ Φρύνη». Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῆς εἰκόνης ἐμφανίζεται ἡ Φρύνη καὶ ἀπευθύνει αὐτῷ τὰς ἐξῆς φιλοφρονητικὰς στροφάς:

Votre nom, seigneur, en cette ville
De personne n'est ignoré.
Votre mérite est grand, et la Grèce le vante
En ce qui touche la vertu,
Je suis, il est vrai, peu savante,
Et cependant votre servante
Sait le respect qui vous est dû!

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς Φρύνης ἐπιδιδάται πρὸς ἑαυτὴν τὰ βλέμματα πάντων, οἵτινες λησμενοῦσι τὸν ἄρχοντα χάριν τῆς ἀρχούσης τοῦ κάλλους. Μετὰ τερπνοτάτην σκηνὴν, μετὰ τοῦ θεῖου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ, καθ' ἣν ὁ Δικηφίλος ἀρνεῖται χρηματικὸν τι ποσὸν τῷ Νικίῳ, ἀγγέλλει δ' αὐτῷ ὅτι προτίθεται νὰ φυλακίσῃ αὐτόν, ὁ ἀκροατὴς παρίστανται πρὸ τῆς ἀποπειράς διυλάνψεως τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Ἀλλ' ἡ Φρύνη, ἥτις ἀποπερατώσασα τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς πρὸς τὸν Δικηφίλον, εἶπε στρα-

φείσα πρὸς τὴν θεραπαινίδα αὐτῆς: «Ἐλθέ Λαμπιῶ, θὰ γελάσω πολὺ, ἀληθῶς!», σπεύδει εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Νικίου μετὰ τῶν δούλων αὐτῆς καὶ ἐλευθεροῖ αὐτόν. Ἀλλ' οὗτος ἦν καὶ ἐλεύθερος δυστυχίας, διότι ἡγάπα τὴν Φρύνην ἀνευ ἐλπίδος! Θέλει ὅμως νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θεῖον αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ μετ' ἄλλων καταρπαίνει τὴν προτομὴν αὐτοῦ. Ὁ Δικηφίλος ἔρχεται τὴν νύκτα κρατῶν φανὸν εἰς χεῖρας ὅπως θαυμάσῃ ἅπαξ ἐτι τὸ στήθεν μνημεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἰδὼν δὲ τὰ γινόμενα ἐξοργίζεται καὶ ἀπέρχεται ἀπειλῶν ἐκδικήσιν. Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

Κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Φρύνης, ἥτις κάθεται πρὸ κατόπτρου. Ἔρχεται ὁ Νικίας ὅπως ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ νεαρὸς αὐτῆς φίλος ὅτινι προσήνεγκε φιλοξενίαν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς. Οὗτος ἀνακοινοῦται αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ λέγων, ὅτι κατεστράφη, ὅτι ἀφῆρεσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. «Τόσον τὸ καλλίτερον, ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη. Δύναμαι νῦν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ». Ἡ ἐξομολόγησις ἐκατέρωθεν συντελεῖται καὶ συνάπτεται διωδία ἔρωτος θαυμασία. Ἀλλ' ἡ εὐτυχὴς αὕτη σκηνὴ διακόπτεται, ἀφικθέντος τοῦ Δικηφίλου, ἐρχομένου ὅπως ἀγγείλῃ τῇ Φρύνῃ ὅτι ἐγκαλεῖται αὕτη πρὸ τοῦ Ἀργείου Πάγου. Ἡ Φρύνη ὅμως χρῆται πανουργίᾳ. Ἀποπέμπει τὸν Νικίαν καὶ μένει μόνη μετὰ τοῦ Δικηφίλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αὕτη τῇ χάριτι αὐτῆς κατεπράυνε τὴν ὀργὴν τοῦ ἄρχοντος, προκαλέσασα μάλιστα αὐτὸν ὅπως βοηθήσῃ αὐτὴν ἐν τῷ στολισμῷ αὐτῆς. Προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλον διὰ τοῦ περιδεραιοῦ, θῇ τὰ ψέλλια αὐτῆς κτλ. Ὁ Δικηφίλος μικρὸν κατὰ μικρὸν μαγεύεται. Ἡ Φρύνη αἰτεῖται παρ' αὐτοῦ ἄνθη, ρόδον, ὅπερ εὐρίσκετο ὀπίσθεν παραπετάσματος. Ὁ Δικηφίλος μεταβαίνει ὅπως λάβῃ τὸ ρόδον, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν πειράται νὰ ἀρῇ τὸ παραπέτασμα, αἶρεται αὐτό μόνον καὶ φαίνεται τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ὅτε ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ παρασκηνίου ᾄδει: «Εἶνε ἡ Φρύνη!». Καταπλαγεὶς ὁ Δικηφίλος πίπτει εἰς τὰ γόνατα τῆς Φρύνης καὶ ποιεῖται αὐτῇ ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάζεται ὁ Νικίας, ὁ δὲ Δικηφίλος, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ ἵνα διαφυλάξῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς ἀνδρὸς ἐναρέτου, ἀναγκάζεται ν' ἀποδῇ ἣν ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ Νικίου περιουσίαν καὶ ὑποσχεθῇ τῇ Φρύνῃ ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀθώωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀργείου Πάγου. Καὶ ταῦτα πάντα pour voir une statue! ὡς λέγει. Ὁ χορὸς ᾄδει, ὑμῶν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ πρὸς παρηγορίαν καὶ ἡ αὐλαία καταπίπτει.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Saint-Saëns συμφώνως τῷ δῶματι ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ καὶ χαρίссσα, διακρίνεται δὲ σὺν ἄλλοις ἡ cantabile τοῦ Νικίου κατὰ τὴν πρώτην πράξιν. Τὸ ἔργον ἐπέτυχε καὶ πολλάκις ἐπαναληφθῆσεται.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ὁ Βέρδης, κατὰ ἀναγκάσει ὁ Cittadino τῆς Γενούης, ἐργάζεται πρὸς μελοποίησιν τῶν *Litanies de la Vierge*. Ἀπὸ τοῦ *Falstaff* εἰς τὰς Αἰτανεΐας ἡ μετὰβασίς εἶνε ἀπότομος βεβαίως, ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα τί δὲν πράττει!

— Οὐχὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Vaudeville διδάξει κατὰ τὴν ἐπιόντα χειμῶνα ἡ Σάρρα Bernhardt, ὡς ἀναγκάσει, ἀλλ' ἀπὸ

τῆς τοῦ Renaissance τῶν Παρισίων. Τὸ θέατρον τοῦτο ἐμίσθωσεν ὡς διευθυντὴς αὐτοῦ ὁ Μαυρίκιος Grau, ὅστις καὶ συνεννοήθη μετὰ τῆς μεγάλης τραγωδοῦ, ἥτις θὰ διδάξῃ ἐν αὐτῷ κλασικὰ ἀριστουργήματα καὶ νεώτερα ἔργα.

— Ἐν Λονδίῳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Βασιλικοῦ Κολλεγίου τῆς μουσικῆς γενήσονται ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἐπὶ ἐτος, ἀναβληθέντα ἕνεκα ἐλλείψεως σπουδαίας. Ἀπὸ τοῦ Ὁδείου τούτου ἔλειπεν ἡ αἴθουσα τῶν συναυλιῶν. Πρὸς ἀναπλήρωσιν ταύτης ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου ἔδωκεν ἰσχυρὸν γήπεδον παρακεείμενον. Καὶ ἐν Λονδίῳ λοιπὸν συμβαίνουναι τοιαῦτα, ὥστε δὲν εἶνε παράδοξον ἂν παρελείφθῃ ἡ κλῆμαξ, ὡς λέγεται, ἐπαρχιακοῦ τινος ἀνωτέρου ἐκπαιδευτηρίου ἡμῶν.

— Ἀγγλοι τινές, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐξ Αὐστραλίας, διῆλθον διὰ τῆς Νεαπόλεως. Ἐν αὐτοῖς δὲ ἦν καὶ ὁ δημοτικὸς κομικὸς Rigoul. Ἀπεφάσισαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ θέατρον τοῦ San-Carlo ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τὴν ἡμέραν ὡς μὴ δυνάμενοι τὴν ἐσπέραν, ἐν ὥρᾳ παραστάσεως, νὰ πράξωσι τοῦτο. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ δοκιμάσωσι καὶ τὴν ἀκουστικὴν αὐτοῦ προσεκάλεσαν τὴν συνοδόντα αὐτοὺς ὑποκριτὴν νὰ ἀπαγγεῖλῃ τι. Οὗτος ἄνευ πολλῶν παρακλήσεων ἀπήγγειλεν ἐρωτικὸν ποίημα. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ διαχειριστὴς τοῦ θεάτρου ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ διαμαρτυρηθῶσι, λέγοντες ὅτι οἱ Ἀγγλοι ἔτυγον τῆς ἀδείας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ θέατρον οὐχὶ δὲ νὰ ποιήσωσι χρῆσιν αὐτοῦ. Οἱ Ἀγγλοι ἐν ὅλῃ τῇ ἀπαθείᾳ αὐτῶν ἔδωκαν τῷ διευθυντῇ ἀρκούντως σημαντικὴν χρηματικὴν ποσόν, οὗτος δὲ ἐσιώπησεν. Οὕτω τῆς αἰθυσίας ἐνακισθείσης ὁ Rigoul μετὰ ψυχροῦ φλέγματος ἐπανέλαβε τὸ ποίημα αὐτοῦ.

— Τὸ Ἐλεύθερον-Θέατρον ἐν Παρισίοις προῦκειτο νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ τῇ 17)29 μαΐου δρᾶμα πεντάπρακτον τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Gerhart Hauptmann. Ὁ ποιητὴς μετέβη εἰς Παρισίους ὅπως διευθύνῃ τὰς δοκιμαίας τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

— Ἐν τοῖς γερμανικοῖς θεάτροις νέα ἔργα ἀνεβιβάσθησαν κατ' αὐτὰς τὰς ἑξῆς:

Ἐν Βεϊμάρῃ, μέγα μελόδραμα ἐπιγραφόμενον *Hiarné*, ποιηθὲν ὑπὸ γυναικός, τῆς κυρίας Ingeborg von Bronsart, ἥτις κατὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως προσεκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐν Erbezbeld, τὸ δημοκρατικὸν θέατρον παρέστησε μελόδραμα τετράπρακτον ἐπιγραφόμενον *Ingo*. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Schenbeck ἐκ τινος μυθιστορίας ἐπιγραφομένης: Οἱ πρόγονοι. Τὸ ἔργον ἐχειροκροτήθη λίαν.

Ἐν Graëtz, ὁ τσέχος μουσουργὸς Liegmund von Hausseger ἔδωκε λυρικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον *Helfried*.

Τέλος ἐν Karlsruhe πολλὰ τὰ καλὰ λέγονται περὶ ἔργου μὴ πῶ μὲν διδασθέντος, ἀλλ' ὅπερ γυμνάζονται ἀπὸ ἡμερῶν. Τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ὑποδυθήσεται αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ μουσουργοῦ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐν Ἑλλάδι κατάστασις, καίπερ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τῶν ἐλλήνωνικῶν ἀξίων μικρὸν τι βελτιωθείσα, διατελεῖ ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὰ ἄλλα σημεῖω παρὰ τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ἃς καταβάλλει τὸ ὑπουργεῖον Σωτηροπούλου-Ράλλη πρὸς ἔγκαιρον καὶ ἄνευ νέου ἐσωτερικοῦ οικονομικοῦ κλονισμοῦ ἀποτίσιν τῶν ἀντιπροθέσεων ὀφειλῶν τοῦ κράτους πρὸς τοὺς πιστωτὰς αὐτοῦ. — Ἡ βραδύτης αὕτη τῆς καρποφορίας τῶν κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν ὀφείλεται ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐκτάκτως δυσχερεῖς περιστάσεις, εἰς τὸ μονοτονικὸν ἀδιέξοδον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἡ ἐνεστῶσα κυβέρνησις ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν χώραν ἐκ κλημῆς ὅμως πρὸς τὴν ἀλήθειαν θὰ διεπράττομεν, εἰ μὴ αὐθις ἐπανελαμβάνομεν ὅτι μεγάλῃν τὴν ἐπὶ τῇ παρατάσει τῆς κρίσεως ταύτης εὐθύνην φέρουσιν ἅπασαι αἱ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀποχωρήσεις, ἄλλαι μὲν πεισμονῶς καὶ ἀκαίρως ἀπαιτοῦνται τὴν σύγκλησιν τῆς Βουλῆς — καὶ λυπούμεθα καίρως ὅτι τοῦ δόγματος τούτου, μόνον νέαν ὑπουργικὴν κρίσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν νέα οικονομικὰ ναυάγια δυνάμενον νὰ παραγάγῃ, κήρυξ διαπρύσιος παρέρχεται ἡ μερίς ἐκείνη, ἐφ' ἧς πάντοτε αἱ κράτισαι τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων ἐσθνηρίχθησαν — ἄλλαι δὲ — ὡς πρᾶτται τὸ ὑπὸ τὸν κ. Δηλιγιάννην κόμμα — ἀρκούμεναι εἰς προμαντείαν ἀποτυχίας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἄλλαι ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλωσι ποικιλοτρόπως ἡμφεσμένον τὸ φάσμα τῆς χρεωκοπίας ὡς μόνην προσφυγὴν. — Καὶ ὁλεθρία μὲν πρὸς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ τόπου, ὅπερ εὐθαρσῶς ἀνέλαβαν ἡ παροῦσα κυβέρνησις, εἶνε ἡ πολιτεία τῶν δύο μεγάλων ἀντιπολιτευτικῶν μεριδίων, παρὰ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὁποίων ἐδικαιούμεθα νὰ προσδοκῶμεν ὑποστήριξιν μᾶλλον τοῦ ὑπουργείου ἢ ὑπὸ τοῦ κόμματος ὅμως τῶν κκ. Κωνσταντοπούλου καὶ Καραπάνου ἐξακολουθούσης τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν οικονομικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, φανατικῶς παρισταμένης ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀναποδράστος πρὸς τὴν ἀδυσσόν τῆς ἀτιμώσεως χωροῦσης, ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον πρόσκομμα ἐν τῇ ἐξευρέσει τοῦ τρόπου τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ δυσχεροῦς τούτου καθήκοντος καὶ ἀποφαίνει τοὺς ὀνομασθέντας πολιτευτὰς τοῦτ' αὐτὸ ἐχθροῦς τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος. — Καὶ ταῦτα χάριν τῆς κατεχούσης, φηίνεται, αὐτοὺς ἀκράτου φιλαρχίας, χάριν φιλοδοξίας ἐπισκοτούσης τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιτρεπούσης αὐτοῖς νὰ διδῶσιν ὅτι δόξα, ἢν ἡδύνατο νὰ πορίσῃ αὐτοῖς ἡ δι' ἀτιμώσεως τῆς χώρας θημειωθεμένη ἀρχὴ αὐτῶν — εἰ ποτε κακῇ μοίρᾳ κατίσχυον τὰ ἀντεθνικὰ αὐτῶν δόγματα καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι, ὡς ἐπιδιδάσκουσι, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ χρεωκοπικοῦ προγράμματος αὐτῶν —, εἶνε ἡ αἰσχρότατη τῶν ἀδοξιών, εἶνε κηλὶς μᾶλλον τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν βίου, ἢν προσῆψαν μὲν ἥδη ἑαυτοῖς καὶ διὰ μόνων τῶν κηρυγμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν θὰ καθίστων αἰώνως ἀνεξίτηλον, εἰ ἄνευ τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς χώρας ὑπέβαλλον ταύτην εἰς τὴν ὑπάρχον αὐτὴν θυσίαν. — Εὐτυχῶς αἱ τελευταῖαι ἐξ Ἀθηνῶν εἰδή-